

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Organul oficial al Asociației institutelor financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500.—; pentru particulari Lei 400.—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300.—. În străinătate Lei 800.—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare cm. Lei 6.—

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Director: **Constantin Popp.**

□

Redactor: **Dr. Mihai Veliciu.**

Sumarul:

Devalorizarea Leului. — Băncile mijlocii și mici. — Bilanțurile societăților anonime pe anul 1932. — Monopolurile. — Sentință.

Devalorizarea Leului.

În șirul problemelor mari, de a căror fericită deslegare atârnă consolidarea noastră națională, chestiunile economice apar pe primul plan. Vechea maximă: *Primum vivere...*, este mereu actuală. Lucrul, dealtfel, este explicabil. Războiul pentru întregirea neamului a necesitat, pe lângă ireparabilele sacrificii de vieți omenești, jertfe materiale considerabile. Lipsa de producțiune din timpul războiului, care a mobilizat toate forțele producătoare pentru scopurile sale imediate, consumarea tuturor rezervelor de bunuri, pe cari le aveam la începutul campaniei, și apelurile repetate la ajutorul material extern constituie tot atâtea jertfe materiale reclamate de înlăptuirea unității noastre politice. La aceste cauze specifice românești se adaugă motivele de criză economică mondială, de cari sufer în prezent toate țările de pe glob.

Problema monetară, cum era firesc, a format obiectul atenției principale, deoarece fenomenele economice au avut și au repercursiuni directe și inevitabile asupra monedei în general și asupra Leului românesc, în special. La un moment dat, îndată după încheierea păcii, Leul nostru ajunsese pe piața Parisului egal cu zero, datorită probabil faptului,

că exportul nostru era inexistent. Când acest export a intrat în faza activă și moneda noastră a început a fi căutată, când se credea că balanța conturilor va urma fără încetare curba ascendentă în favoarea noastră, în capetele conducătorilor vieții publice dela noi a început a încolți ideea *revalorizării* Leului, prin care se ținea la readucerea acestuia la valoarea de 100 centime, cât avea înainte de războiu.

Politica de revalorizare, foarte lăudabilă și patriotică dealtfel, urmărită cu tenacitate timp de 10 ani, s'a dovedit zadarnică. Experiența a probat că o monedă care a pierdut 98% din valoarea ei, nu mai poate fi complet însănătoșită niciodată. Nesiguranța tranșățiilor provenită de pe urma fluctuațiilor continue a Leului românesc, n'a întârziat a produce reacțiunea din partea acelorora, cari susțineau că văd lucrurile mai clar. Din această cauză, ideea revalorizării a început a pierde tot mai mulți aderenți și în opinia publică și-a făcut drum o nouă concepție: *a stabilizării Leului la un curs fix*. Argumentele cari pledau pentru această operație, socotită necesară, erau atât de puternice, iar nădejdea unor timpuri mai bune atât de mare, încât atunci când prin legea monetară din **7 Februarie 1929** s'a decretat cursul fix al Leului la 3,10 centime, cântărind 10 miligrame aur, toată lumea era de acord asupra măsurii luate. Guvernul nefăcând altceva decât să traducă, cu concursul Parlamentului, în texte de lege pozitivă, un deziderat unanim.

Se înțelege, stabilizarea nu s'a putut face așa de ușor cum s'ar părea la prima vedere. Odată decretată, stabilizarea trebuia menținută. Din cauza celor doi ani agricoli răi însă cari au precedat-o, în urma cărora exportul nostru de cereale avea să înregistreze deficite însemnate — ceea ce a cauzat lipsa de devize necesare Băncii Naționale — trebuiau procurate acesteia fondurile indispensabile pentru a putea menține noul curs fix al Leului. Aceste resurse i-au fost asigurate prin contractarea unui mare împrumut extern, zis de stabilizare.

Prin urmare, reforma monetară din 7 Februarie 1929 a reclamat enorme sacrificii din partea tuturor contribuabililor, sacrificii, cari constau în plata dobânzilor și amortizarea împrumutului respectiv, dar cari totuși au fost consimțite, de bine de rău, de marea majoritate a opiniei publice.

Din nefericire, efectele bune cari erau scontate de pe urma stabilizării, au întârziat să se arete.

Momentul în care s'a convenit asupra noului curs al Leului coincide cu începutul deslănțuirii crizei economice universale, cu o prăbușire a prețurilor tuturor mărfurilor și produselor și, prin urmare, cu o sensibilă scădere a puterii de cumpărare a țărilor, în special a clienților noștri. Din această cauză producătorii de tot felul ne mai putându-și recupera capitalurile productive, nici a-și asigura câștigurile pentru existența lor și pentru continuarea afacerilor, și-au văzut pasivul mărit pe zi ce trece prin faptul că *sumele datorite și valoarea Leului* rămâneau neschimbate. Procesul neîncetat al devalorizării bunurilor, pe deoparte, și al majorării irezistibile a datoritiilor pe de altă parte, nu putea continua fără riscul unei catastrofe sociale. Valoarea bunurilor cari compun patrimoniile debitorilor au scăzut atât de mult, încât nu puteau acoperi nici pe departe totalul sumelor datorate.

Ce era de făcut?

S'au pus în discuție două idei: Devalorizarea creanțelor, sau devalorizarea monedei. Una dintre aceste două alternative trebuia acceptată, pentruca lumea românească să-și recapete liniștea. S'a ales prima soluție. În primăvara anului 1932 s'a venit primădată cu conversiunea

datoriilor. Nu intrăm în discuția modului cum s'a legiferat în materia aceasta. S'au spus destule lucruri — bune și rele — despre soluționarea acestei importante probleme. Un fapt e mai mult decât cert: Oamenii de bună credință din aceasta țară, — asupra căreia pare că flutură spiritul discordiei și al neînțelegerilor — erau convinși, că *odată aleasă una dintre cele două soluții radicale amintite, se va aplica până la ultimele ei consecințe*, cinstit și sincer, fără a se opri la jumătatea drumului și fără a se mai recurge la alte mijloace. Căci, aici se poate spune, cu toată puterea: „*Electa una via, excluditur altera*”.

Totuși, spre marea surprindere a acestor oameni de bună credință, anumiți oameni politici dela noi în ultimul timp, au pus pe tapet și *devalorizarea Leului*. Ei susțin că reducerea valorii actuale a Leului ar avea darul să vie în ajutorul vieții noastre economice. Singură conversiunea datoritiilor nu ar fi în măsură a remedia din rădăcină răul de care suferim, ci mai trebuie să adoptăm și soluția restabilizării.

Noi afirmăm, că devalorizarea Leului în momentul de față nu numai că nu poate fi leacul crizei economice în care ne zbatem, ci ea constituie un expedient periculos, de natură a produce o și mai mare confuzie și pagubă în viața noastră publică și privată.

Intr'adevăr, dupăce primordialul motiv care justifică legiferarea conversiunii datoritiilor interne — și care ar fi fost *determinant și pentru o restabilizare a Leului, imediat ce s'a înregistrat izbucnirea cataclismului economic mondial și în tot cazul înainte de conversiune* — a dispărut, credem că au rămas două argumente, pe cari se bazează reforma în perspectivă:

Inviorarea exportului și valorificarea muncii plugarului. Cât sunt de tari aceste argumente?

Moneda este în primul rând, o măsurătoare de valori. Or, una dintre calitățile esențiale care face moneda proprie pentru a fi măsurătoare de valori, este tocmai *stabilitatea*.

La ce bun o micșorare a actualei valori-aur a Leului? Să presupunem că această valoare s'ar reduce la jumătate, adică la 5 miligrame aur. Asta ar în-

semna, că puterea de dobândire a noiei monede ar fi scăzută la jumătate. Ce urmează de aici? Că pentru acelaș bun, pentru care am dat 1 Leu până ieri, azi trebuie să dau 2 Lei, prețul tuturor bunurilor dublându-se imediat. Este un proces foarte natural. În măsura în care scade puterea de achiziție a monedei, prețul, — care nu este altceva decât valoarea mărfurilor exprimată în monedă — tuturor bunurilor se va urca. Ba de cele mai multeori acest preț se urcă într'o proporție mai mare decât aceea în care s'a micșorat valoarea monedei, și mai ales a Leului. Noi avem experiență în această privință. Specula la noi nu cunoaște margini și nici sancțiuni. Ridicarea prețurilor echivalează cu scumpirea vieții și atunci ce folos vor trage din restabilizare toți aceia d. e. cari, în schimbul muncii lor continue, primesc remunerație în bani? Toți funcționarii publici și privați, pensionarii, angajații de orice fel, lucrătorii, medicii, avocații etc. vor fi nevoiți a cere dublarea, triplarea etc. a remunerațiilor, spre a putea face față nouilor prețuri. Consecința? Patronii, inclusiv Statul, județul, comuna, se vor vedea siliți a-și majora intratele, ca dobânzi, comisioane, impozite, taxe etc.

Va fi ajutat agricultorul? Credem că nu, deoarece dacă acesta va vinde mai scump, tot cu prețuri ridicate va trebui să-și procure lucrurile necesare agriculturii și existenței sale.

Exportul produselor noastre va fi el favorizat? În această privință, experiența altor state ne poate servi și nouă de învățătură, spre a nu cădea în aceleași greșeli.

Anglia a suspendat convertibilitatea Lirei Sterline încă din toamna anului 1931. Imediat după săvârșirea acestui fapt de o importanță mondială, telegramele anunțau o reluare a tuturor afacerilor, ca o consecință a sporirii comenzilor din streinătate și o sensibilă reducere a numărului șomerilor. Dar nu după mult timp, n'au întârziat să se manifeste semnele de oboseală. Astăzi citim mereu în ziare știri de o nouă creștere a șomajului, ceea ce denotă închiderea întreprinderilor din lipsa de comenzi. Speculația Angliei de a exporta mărfuri

mai ieftine în țările de desfacere s'a lovit îndată de țările concurente, cari au recurs și ele la aceeași măsură, devalorizându-și monedele naționale. Așa se explică de ce state mari ca Suedia, Norvegia, Danemarca, Australia, Japonia, India, Canada, Statele-Unite ale Americii de Nord, au adoptat rând pe rând și la intervale de timp foarte scurte, politica monetară a Mării Britanii.

Să mai vorbim de Statele-Unite ale Americii de Nord? Unde au dus măsurile financiare luate de Roosevelt? La greva generală, care ar putea degenera în cea mai grozavă revoluție pomenită de istorie. Oare dacă noi am încerca să dăm impuls comerțului nostru extern prin mijlocul comod al devalorizării Leului, nu ne-am lovi de aceleași obstacole? Țările cu cari ne găsim în concurență în ce privește produsele de export și de bușeurile, ar sta cu brațele încrucișate? Și-apoi astăzi toate țările duc o politică economică de necumpărare: Fiecare dintre ele când își vede acaparată piața de produsele țării care și-a devalorizat moneda, va pune diferite restricții la importul mărfurilor streine.

După aceste câteva considerații, ce mai rămâne din toată povestea devalorizării? Noi credeam, că, după ce s'a soluționat problema datoriilor agricole și urbane prin reducerea cuantumului creanțelor la puterea de plată a debitorului, nici o rațiune serioasă nu o poate justifica. Cum? Din incalculabilele jertfe făcute de noi toți pentru stabilizare — așa precum am arătat mai sus — și pentru plata diurnelor și a jetoanelor tuturor acelor cari au conlucrat la legiferarea de trei ori a conversiunii, plus pierderea de timp și de energie reclamate de lucrările nesfârșite pentru aplicarea ei, să nu ne fi ales cu absolut nici un rezultat?

Dacă toate aceste reforme aduse până acum nu sunt cele mai bune, să așteptăm, pentru ca *timpul* să le aducă îmbunătățirile cuvenite, iar dacă atunci când au fost preconizate, au fost găsite necesare, *tot timpul* va trebui să ne aducă și rezultatele dorite.

SIMEON MIȚEA.

Băncile mijociei și mici

grupate în asociația B. U. R. au ținut la 13 și 14 în București o adunare pentru a lua hotărâri cu privire la aranjamentele cu creditorii lor depozitari etc.

S'a votat următoarea

MOȚIUNE:

„Instituțiunile de credit, mai ales acelea ce lucrează cu capital și personal românesc, au fost greu lovite atât de criza generală cât și din cauza nerespectării obligațiilor debitorilor.

Depunătorii la fructificare, creditorii băncilor, nu le-au dat nici un concurs la vremea când ele luptau contra acestor legiuiri.

Instituțiunile de credit doresc să facă un aranjament pe cale de bună înțelegere cu creditorii lor. În acest scop potrivit art. 52 din legea reglementării datorilor și după indicațiunile date lor de Institutul de Emisiune, băncile și-au examinat situația lor și și-au stabilit cu toată precizia activul rămas după scăderea pagubelor și puterile care mai dispun pentru a face față datorțiilor lor.

Din acest examen rezultă că băncile pot oferi creditorilor lor între 30 la sută și 50 la sută în numerar, plătit maximum în 15 ani, fără dobândă și în rate determinate de posibilitățile încasărilor.

O lichidare, în cât mai bune condițiuni s'ar face, ar duce fatal la pierderi mult mai grave pentru creditorii, cari vor suferi atât risipele și nepăsările lichidatorilor, cât și taxele fiscale ce se percep în asemenea nenorocite ocazii și cari au dus la rezultate dezastruoase pentru creditorii.

Instituțiunile de credit fac un ultim apel la creditorii lor, Banca Națională a României, depunători, etc., rugându-i a primi propunerile de aranjament ce băncile le vor face individual, fiecare din ele, după puterile lor, sincer și leal arătate și controlate.

Ele sunt conduse în această ultimă sfortare de ideea necesității lor pentru reînvierea creditului țării și salvarea a tot ce se mai poate salva din capitalurile ce li s'a încredințat de depunători și acționarii lor, cum și de soarta miilor de funcționari români, cari și-au consacrat munca și viața acestor instituțiuni“.

Bilanțurile soc. anonime pe anul 1932.

— O statistică tristă. —

Institutul de Statistica Generală a Statului a dat publicității, zilele trecute o statistică privind bilanțurile societăților anonime din țară pe anul 1932, primul an de experimentări cu nefastele legi de conversiune.

ată rezultatul:

55 societăți lichidate sau desființate cu un capital de	Lei	1.152.333.136
29 societăți în curs de lichidare cu un capital de	Lei	132.248.848
146 societăți cari nu și-au putut încheia nici bilanțul	Lei	757.816.446
183 societăți cari și-au redus capitalul cu	Lei	2.748.653.191
2 societăți care au fuzionat, cu un capital de	Lei	30.000.000
2 societăți declarate în stare de faliment	Lei	35.000.000
2 societăți sub sechestrul jud.	„	2.576.000
1 societate în concordat	„	5.000.000
Total 420 soc. cu un capital de	„	4.863.627.621

Pe categorii aceste 420 societăți sunt:

172 întreprinderi industriale.

153 bănci.

89 societăți comerciale.

2 societăți de asigurare.

4 societăți diverse.

Trist tabloul!

Anii 1933 și 1934 în curs, afirmativ, prezintă îmbunătățiri.

Am dori să fie așa!

Monopolurile.

Monopolurile sunt în general o piedecă în calea producției. Deoarece ele au de scop limitarea producției și vânzarea produselor de către un număr restrâns de persoane, sau chiar numai de către o singură persoană (particulară sau juridică), ele sunt contrare principiului economic de liberă concurență. Deosebim două feluri de monopoluri: monopolul așa numit liber, și monopolul forțat. Scopul monopolului liber (cum sunt concerenele, trusturile, cartelele etc.) este excluderea concurenței și exploatarea publicului prin menținerea prețurilor urcate. Monopolul forțat (al Statului) are de scop asemenea excluderea concurenței, fie din motive de utilitate publică, cum sunt poșta, căile ferate etc., fie din motive fiscale cum sunt monopolul sărei, alcoolului, tutunului etc.

Între împrejurări normale, monopolurile sunt justificate prin producțiunea restrânsă a unui bun. Însă cu cât bunul monopolizat este mai important și consumul lui mai general, cu atât mai primejdios poate deveni monopolul pentru public de aceea Monopolurile de alimente au stârnit totdeauna criticile cele mai aspre.

Așa este și cazul care ne preocupă, anume monopolul zahărului și al cafelei, care se vând în publicitate de câțiva vreme,

Deoarece decongestionarea bugetului țării nu a fost întreprinsă până acum în mod serios de nici un guvern, echilibrarea cheltuelilor Statului necesitează eforturi tot mai mari. Impozitele și monopolurile introduse până acuma, nu sunt suficiente pentru finanțarea aparatului Statului. În urma sărăciei generale și lipsei de afaceri puterea de plată a contribuabilului scade mereu. Impozitele încasate rămân consecvent departe de prevederile bugetare. Monopolurile, cum sunt tutunul, chibriturile, alcoolul etc., asemenea nu produc veniturile așteptate, deoarece poporul în urma lipsei de câștig, se restrânge la cheltuielile strict necesare traiului.

În fața acestor fapte nu rămâne altceva de făcut, decât sau să se reducă cheltuielile Statului în mod radical, sau să se afle noi surse de venit.

Reducerea masivă a cheltuelilor bugetare se lovește însă de mari interese de partid. Puzderia de agenți electorali și persoane cu merite pentru alegeri, trebuie susținute și dotate cu posturi, de unde e greu să-l mai scoți, dacă nu vrei ca la proxima ocazie să treacă în tabăra partidului contrar. Afară de aceasta protejații și rudeniile miniștrilor, prefecților, primarilor etc. trebuie menajați și dotați și ei cu situații corespunzătoare. Un coleg dela R. E. a constatat într'un număr recent, că 60% din cheltuielile Statului se consumă de funcționari. Ar fi deci de unde tăia, dacă ar fi voință. Dar' nu se poate, din motivele arătate mai sus.

Impozite noi? Abstragând că poporul a ajuns la limita puterii sale financiare, motivele politice de partid sunt în acest caz și mai puternice decât în cazul funcționărilor.

Țăranul formează masa cea mare electorală. Să mai vii și să-l încerci cu impozite, după-ce înainte de alegeri i-ai promis reducerea impozitelor și marea cu sarea? Ar fi o eroare tactică prea mare; deci nu se poate; Prin urmare ce este de făcut? Și iată că cineva vine cu ideea monopolului. Monopol pe ceva ce să consumă de toată lumea și ar aduce Statului venitele necesare pentru-ca să umple golurile bugetare. Cu o cale s'ar mai putea crea niște instituții „autonome” cu un puhoi de funcționari, inspectori, comisari etc. Ocazie minunată de a mai plasa dintre oamenii partidului. Da să zică, o afacere bună din toate punctele de vedere. Se va încerca să se dea monopolului o justificare plauzibilă. Bunăoară că cele mai multe fabrici de zahăr sunt în mâini străine. Că în urma cartelului veniturile lor sunt prea mari și exploatează publicul etc.

Dacă scopul ar fi reducerea prețului și ameliorarea calității, nu ar fi nimic de zis. Dar mo-

nopolul nu se înființează din aceste motive, ci pentru-ca în prima linie să profite partidul prin intervențunea Statului. Căci intervenționismul este ridicat la noi la principiu de guvernare. Statul intervine la valorizarea grăului; Statul intervine în comerțul extern, apoi la înființarea băncilor etc. În tot locul Statul, și Statul este Partidul, și unde e Partidul acolo înfloresc afacerile. De aceea vedem, că toate persoanele „sus puse”, cari ajung în atingere cu afacerile comerciale ale Statului, se îmbogățesc, pe când veniturile Statului scad din an în an.

Într'un Stat unde comercializarea politicii a ajuns la un grad așa de dezvoltat ca nicăieri în Europa, monopolurile nu pot avea efect binefăcător. Ele vor constitui numai un motiv nou pentru înființarea de noi ofiții, cu un personal numeros care va continua să înmulțească numărul bugetivitorilor. În loc ca administrația Statului să se simplifice, aparatul va fi tot mai complicat prin adaugarea de noi ofiții și veniturile monopolurilor vor fi consumate fără folos real pentru Stat.

E. V.

Judecătoria Mixtă Sibiu, secția c. f.

Nr. 5169/1934 c. f.

Sentință.

Luându-se în desbatere cererea înaintată la 16 Iulie 1934 cu No. 4460/1934 c. f. de către urmăritul Josif Nicolae dom. în Coșșa-Mică rep. prin adv. Dr. Aurel Opreș contra urmăritorului Georghe Csergö din Sibiu repr. prin adv. Dr. Benedek și Kobori și contra urmăritorilor declarași de alături la licitația fixată, anume Banca Albina din Sibiu repr. prin adv. Dr. M. Veliciu, Floașiu Ilie dom. în Sibiu și Dr. Lucian Borcia dom. în Sibiu repr. prin Dr. J. Fleșeriu pentru desființarea măsurilor de urmărire, după terminarea dezbaterii în sala de consiliu, în ziua de 23 August 1934, în numele legii a adus următoarea

S e n t i n ț ă :

Judecătoria respinge cererea de desființare a măsurilor de urmărire, constată, că debitorul urmărit Nicolae Josif nu beneficiază de dispozițiunile legii pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934. Obligă pe urmărit, ca în termen de 15 zile și sub sancțiunea execuției să plătească urmăritorului G. I. Csergö suma de 900 Lei adecă nouă sute Lei.

M o t i v a r e :

Urmăritul Josif Nicolae în cererea înreg. sub No. 4460/1934 cf. a cerut acestei instanțe, ca în baza art. 68 din legea invocată mai sus să desființeze mă-

surile de execuție îndreptate contra sa, prin emiterea publicația de licitație No. 2227/1934 c. f.

Judecătoria considerând, că prin această cerere se invoacă beneficiul legii invocate mai sus, a fixat termen de judecată pentruca potrivit art. 69, din suscitata lege să se pronunțe, dacă debitorul urmărit îndeplinește condițiunile prevăzute de legea citată.

La desbaterea cauzei s'a prezentat urmăritul, următorul G. I. Csörgö prin reprezentantul său, Banca Albina, Dr. Lucian Borcia prin reprezentanții lor, creditorul Iordan Oprescu și creditoarea Banca Furnica ambli reprezentați prin Dr. A. Bidian. Nu s'a prezentat următorul Floașiu Ilie, față de care însă procedura este completă.

Procedura fiind completă față de toți creditorii urmăritori și urmărit, singurile părți în proces, judecătoria a ordonat finerea desbaterii.

Urmăritul și-a susținut cererea de desființarea măsurilor de urmărire înaintată în scris.

Următorul G. I. Csörgö prin reprezentantul său a cerut respingerea cererii de desființarea execuției, pe motiv, că instanța de c. f. nu este competentă a judeca această cerere, iar în fond a susținut că creanța sa este comercială, deci este exceptată de legea invocată mai sus, art. 69 pct. 8.

Reprezentantul urmăritoarei Banca Albina a cerut respingerea cererii pe aceleași motive :

Reprezentantul urmăritului Dr. L. Borcea a cerut respingerea cererii de desființare față de dânsul deoarece creanța sa deasemenea este exceptată și anume în baza pct. c. (art. 69 din legea de mai sus).

Față de aceste cereri urmăritul a cerut respingerea incidentului de incompetență, a constatat, că creanțele urmăritorilor ar fi comerciale, asupra cărei împrejurări a cerut dovada cu martori.

Următorul G. I. Csörgö în dovedirea faptului că datoria este comercială a înaintat ca probă, deciziunea Nr. G. a. 1271/1933 a Tribunalului Sighișoara, iar urmăritoarea Banca Albina a înaintat cererea urmăritului prin care a solicitat împrumutul și memoriul redactat de funcționarul băncii, cu ocaziunea solicitării împrumutului, pentru a dovedi, că și creanța a acestei creditoare este comercială.

Judecătoria, având în vedere, că prima chestiune asupra căreia urmează a se pronunța instanța, este de a se stabili dacă judecătoria ca instanță de c. f. este competentă a judeca cererea formulată de urmărit.

Având în vedere, că cererea de desființarea măsurilor de urmărire este îndreptată la aceasta instanță în baza art. 68 din legea invocată mai sus.

Considerând, că potrivit acestui articol, toate măsurile de urmărire luate până la promulgarea legii și contra debitorilor intrând în prevederile legii, în urma cererii debitorilor vor fi desființate.

Că această cerere se va judeca în camera de consiliu cu citarea debitorilor și a tuturor creditorilor urmăritori sau intervenianți.

Considerând, că acest text de lege *nu arată care anume instanță* este competentă pentru soluționarea cererii de desființare.

Considerând, că nici un alt text de lege de asemenea nu arată care anume instanță este competentă.

Că astfel urmează să se recurgă la dreptul comun. Având în vedere, că prin cererea de desființarea măsurilor de urmărire, urmează ca să se stingă efectele ordonării execuției.

Că astfel această cerere nu este decât o acțiune, care este asimilată întru toate cu acțiunea de stângerea execuției prevăzută de art. 30 a legii execuționale din Transilvania.

Că potrivit acestui text de lege (art. 30) acțiunea urmează a se îndrepta la instanța care a ordonat execuția.

Considerând, că deși în art. 69 alin. 14 a legii pentru lichidarea datorii agricole și urbane se spune : „instanțele de fond sau de urmărire sunt competente în orice stadiu al pricinii, a se pronunța asupra chestiunii, dacă debitorul îndeplinește condițiile spre a intra în prevederile legii, sau dacă debitorul sau vreuna din creanțe intră în excepțiile prevăzute mai sus, precum și asupra oricărui decăderi”, cu toate acestea, prin acest art. acordându-se dreptul urmăritorilor de a invoca beneficiul legii, atât la instanțele de fond cât și la cele de urmărire, a dat în competența acestor instanțe numai dreptul de a se pronunța exclusiv, dacă debitorii intră sau nu în prevederile legii sau dacă au decăzut de drepturi, iar nici de cum de a desființa execuții ordonate de instanțele de fond de urmărire.

S'ar putea susține că acest text completează art. 68 și astfel s'ar fi determinat competența de judecare a cererilor de desființarea măsurilor de urmărire, bazându-se pe următorul argument.

Legiuitorul observând că la art. 68 a omis să determine care anume instanță este competentă să judece cererile de desființarea măsurilor de urmărire, a revenit și prin dispozițiunea alin. 14 din art. 69 s'a referit și la competența de judecare a cererilor de desființare.

Ori o astfel de interpretare bazată pe o prezumție de omisiune a legiuitorului nu poate avea loc, decât în cazul când nu i se poate da o altă interpretare.

În speță o astfel de interpretare este inadmisibilă, odată ce art. 69 tratează în principal excepțiile la beneficiul legii, după care legiuitorul terminând cu condițiunile necesare pentru a beneficia de dispozițiunile legii, în aceeași asociație de idei, arată în alin. 14 la ce instanță se poate invoca, pe cale de apărare, beneficiul legii.

Apoi legiuitorul dacă ar fi constatat comisiunea, atunci în art. 68 s'ar fi pronunțat în mod categoric asupra competenței de judecată a cererilor de desființarea măsurilor de urmărire.

În fine dacă legiuitorul prin competența arătată la alin. 14 din art. 69 a înțeles să se refere și la cererile de desființare execuției reglementate de art. 68, ar trebui atunci să se considere că și acțiunea principală a creditorului prevăzute în alin. imediat următor al art. 69 trebuie înaintată la instanțele de fond de judecată sau de urmărire. Ori nu se poate presupune că legiuitorul a făcut o astfel de derogare dela dreptul comun, ca acțiunea principală să poată fi înaintată și la instanțele de urmărire.

Rezultă deci, că legiuitorul numai stabilirea beneficiul legii și decăderea din beneficiul invocat pe cale de apărare, l-a admis să fie judecat de instanța de urmărire.

Considerând că astfel în speță cererea de desființare este greșit introdusă la aceste instanțe, urmând a fi înaintată la instanțele respective cari a ordonat execuția, anume la Judecătoria Mixtă Sibiu Judecătoria secția c. f. pentru aceste motive a trebuit să admită excepția dilatorie și să respingă cerererea de desființarea măsurilor de urmărire.

Având însă în vedere, că prin cererea de desființarea se invoacă implicit faptul că urmăritul intră în prevederile legii de mai sus și deci instanța de c. f. ca instanță de urmărire este sesizată și asupra chestiunii, dacă debitorul îndeplinește sau nu condițiunile legii de lichidare.

Considerând, că legea execuțională din Transilvania face distincție între instanțele de fond de urmărire și instanțe de urmărire.

Că instanțele de fond de urmărire sunt acelea, care a ordonat execuția (art. 2 legea LX 1881).

Că instanțele de urmărire, potrivit art. 18 legea LX 1881 sunt pentru lucruri mobile, judecătoriile pe teritoriul cărora se găsesc lucrurile mobile, iar pentru lucrurile imobile judecătoriile ca instanțe de c. f. a situației imobilelor.

Considerând că astfel în urmărirea imobilelor secția de c. f. a judecătoriei este instanța de urmărire și nu judecătoria însuși.

Considerând că legiuitorul din 7 Aprilie 1934 față de legiuitorul din 14 Aprilie 1933 a extins dreptul de apărare a debitorilor asanați, permițându-le să invoace beneficiul legii nu numai la instanțele de fond de urmărire, cum prevedea art. 11 din legea din 14 Aprilie 1934, ci și la instanțele numai de urmărire.

Considerând că astfel judecătoria secția c. f. ca instanță de urmărire este competența a se pronunța dacă urmăriții intră în prevederile legii din lichidarea sau dacă au decăzut din beneficiul legii și în consecință de a admite, de a înceta urmărirea sau a admite urmărirea cu reducerea creanțelor.

Considerând că odată ce instanțele de urmărire sunt obligate să se pronunțe dacă debitorul urmărit beneficiază sau nu de dispozițiunile legii pentru lichidarea datoriiilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934 se pune întrebare, ce interese juridice mai este că instanțele de urmărire să respingă cererile de desființarea măsurilor de urmărire.

La prima vedere s'ar părea că nu există vreun interes.

Examinând însă chestiunea mai amănunțit ajungem la concluzia, că există interese importante.

Anume: Potrivit legilor în vigoare și legii invocate mai sus toată averea debitorului este afectată îndestulării creditorilor săi.

Ori un debitor poate avea avere situate pe teritoriul mai multor instanțe. Pe de altă parte ordonarea execuției se face în mod general asupra întregii averi a debitorului.

Cum prin cererea de desființarea măsurilor de execuție prev. de art. 68 din suscitata lege se vizează desființarea tuturor măsurilor de execuție, atât cele de asigurare cât și cele de îndestulare și asupra întregii averi a debitorului.

Urmează, în cazul când se admite că instanțele de urmărire sunt competențe să se pronunțe și asupra desființării execuției, că ele se desființează execuții ordonate și efectuate chiar de alte instanțe.

Ori acest lucru este inadmisibil și chiar acest fapt învederează interesul respective importanța juridică.

Astfel fiind Judecătoria a trebuit să intre în fond pentru a statua conform celor de mai sus.

În fond, având în vedere, că urmăritul prin cererea sa invoacă beneficiul legii datoriiilor agricole și urbane din 7 Aprilie 1934, fără însă a specifica ce anume calitate are, de debitor agricol sau urban și de a invoca dacă îndeplinește una din condițiunile prevăzute de art. 1, litera A și B, de a invoca că îndeplinește condițiunile prevăzute de art. 2, pentru a putea fi considerat debitor agricol și în fine de a invoca că îndeplinește condițiunile prevăzute de art. 30 și 31 pentru a fi considerat debitor urban.

Având în vedere, că față de susținerile urmăritorilor G. I. Csergö și Banca Albina, că creanțele acestor urmăritori sunt creanțe comerciale, deci exceptate dela beneficiul legii prin art. 69 pct. b.

Că față de probele scrise înaintate de acești creditori urmăritori din cari rezultă, că creanța acestora sunt comerciale, urmăritul se rezumă a contesta, că aceste creanțe ar fi comerciale și fără a arăta și specifica natura civilă a datoriiilor, cere numai dovada cu martori că creanțele urmăritorilor nu sunt comerciale.

Având în vedere, că până ce urmăritul nu a arătat natura civilă a creanțelor, proba cerută cu martori a considerat-o ca neconcludentă și că fiind făcută numai pentru a tergiversa soluționarea cauzei și astfel a zădărnici continuarea urmăririi.

Că deci a trebuit s'o respingă.

Având în vedere că după respingerea acestei probe urmăritul specifică în ceea ce privește creanța Băncii Albina, că aceasta este de natură civilă, întrucât din împrumutul solicitat, a constituit o dotă soarei sale și și-a zidit o casă în Copșa-Mică.

Având în vedere, că această specificare pe lângă că este tardivă este inoperantă în cauză, odată ce din cererea prin care urmăritul a solicitat împrumutul a fost luat pentru a plăti o altă datorie, și pentru terminarea unui restaurant și odată ce urmăritul este comerciant și a fost comerciant în momentul contractării împrumutului, ceea ce însuși nu contestă.

Ori potrivit art. 69, pct. b. din legea invocată, față de comercianți și industriași care a avut această calitate în momentul contractării datoriei, nu este *admisibilă nici o altă probă* asupra caracterului împrumutului întrucât chiar împrumutul solicitat (actul juridice) nu denotă caracterul împrumutului adecă natura lui civilă sau dacă caracterul civil a datoriei nu rezultă din textul contractului de împrumut, în speță din actul de împrumut rezultă tocmai caracterul comercial al împrumutului.

Având în vedere, că în ceea ce privește creanța lui Dr. Lucian Borcia urmăritul nu a contestat susținerea acestui creditor, urmăritor, anume că creanța este exceptată dela beneficiul legii conform art. 69 pct. b.

Iar referitor la creanța creditorului urmăritor I. Floașiu urmăritul nu a arătat cu nimic că această creanță ar fi de natură civilă.

Având în vedere, că chestiunea beneficiar de prevederile legii de asanare este o chestiune, eminate de fond și nu de formă, judecătoria secția c. f. a trebuit să hotărască asupra acestei chestiuni prin sentință, hotărând potrivit dispozitivului și obligând pe urmărit la suportarea cheltuelilor de judecată față de urmăritorul G. I. Csergö care a cerut cheltueli în baza art. 425 Pc.

Sibiu, la 23 August 1934.

Grefier.

Judecător.

„AURARIA“ cassă de economii, societate pe acții în Abrud.

CONVOCARE.

Domnii acționari ai institutului „AURARIA“ cassă de economii, societate pe acții în Abrud, prin aceasta sunt invitați la

a XLVI-a adunare generală ordinară

care se va ține în 15 Octombrie 1934, la orele 3 p. m. în Abrud, în localul institutului.

În caz că la această adunare nu s'ar prezenta numărul acționarilor cerut de statute, se convoacă adunarea generală în sensul art. 15 din statute, pe ziua de 23 Octombrie 1934, la orele 3 p. m.

Ordinea de zi:

1. Deschiderea și constituirea adunării generale;
2. Raportul Consiliului de Administrație și al Comitetului de Censori, — examinarea Bilanțului pe 1933 — hotărâre asupra pierderii arătate și darea absolutului;
3. Alegerea a 4 membri în Consiliul de Administrație, 3 pe durata de 3 ani, 1 pe 2 ani;
4. Alegerea Comitetului de Censori pe un an;
5. Fixarea marcelor de prezență pe 1934;
6. Ratificarea aranjamentului cu creditorii în sensul legii pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane;
7. Eventuale propuneri în cadrul statutelor;
8. Închiderea adunării.

Domnii acționari cari doresc a participa la această adunare generală cu drept de vot, — conf. art. 14 din statute, — sunt rugați a-și depune acțiunile și eventualele documente de plenipotență cu cel puțin 24 ore înainte de adunarea generală, la caseria institutului nostru.

Acțiunile se mai pot depune la toate institutele membre la „Solidaritatea“, dar cel mult până la 12 Oct. 1934.

Abrud, din ședința Consiliului de Administrație ținută la 14 Septembrie 1934.

Consiliul de Administrație.

Activ.		Bilanț general încheiat la 31 Decembrie 1933.		Pasiv.	
		Lei	b.		
Cassa	{ numerar	2.152	—	Capital	1.000.000
	{ disponibil la bănci	31.308	—	Fond general de rezerva	389.364
		33.460	—	Rezerve pentru ereanțe dub.	121.413
Portofoliu	{ cambii cu giranți	3.584.535	—	Fond pt. scopuri de binefaceri	49.545
	{ cambii cu gar. hip.	342.500	—	Fond de pensii	89.910
		3.927.035	—	Fond Alexandru Filip	2.256
Debitori	{ hipotecari	1.291.067	—		652.488
	{ pe Cont-curent	775.084	—	Depuneri spre fructificare	3.922.669
		2.066.151	—	Conturi-curente	348.760
Hârtii de valoare	{ acții la bănci	294.673	—	Angajamente de reescompt	339.000
	{ servituri fonciare	6.000	—	Dividende neridicate	26.355
		300.673	—	Creditori	94.412
Imobile		1.000	—	„ imp. rest. 1932—1933	66.051
Pierdere din 1932		79.750	—		160.463
Pierdere din 1933		41.666	—		6.449.735
		121.416	—		
		6.449.735	—		

Debit.		Contul Profit și Pierdere.		Credit.	
		Lei	b.		
Interese plătite		26.489	—	Interese încasate	88.189
Salarii		69.600	—	Provizțiuni	979
Spese generale, jetoane, chirii		32.472	—	Comisiuni	790
Impozite		3.063	—	Pierdere	41.666
		131.624	—		131.624

Abrud, la 31 Decembrie 1933.

ss. Dr. Candin David, delegat cu agend. de dir.

Pentru contabilitate: ss. Basil Roman

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE:

ss. Dr. Alexandru Borza, președinte.

ss. Dr. Zosim Chirtop.

ss. Dr. Candin David.

ss. Dr. George David.

ss. Nicolae David.

ss. Ioan Țiandreu.

ss. Ing. Lucian Borza.

Subsemnații censori am examinat conturile de față și le-am aflat în deplină regulă și consonanță cu registrele băncii.

Abrud, la 23 Aprilie 1934.

ss. Ionel David.

ss. Dr. Gheorghe David.

ss. Absolon Faur.